

Fondens Laan er 2den Prioritetslaan, kun vil forøge Fondens og dermed Statskassens Tab, vanskeliggøre Afhændelsen af overtagne Panter og bringe de Laantagere, som hidtil har kunnet klare sig uanset Landbrugskrisen, i overordentlige Vanskeligheder, foreslaas det at ophæve det solidariske Ansvar overfor Statskassen som Garant.

Den foreslaaede Bestemmelse vil medføre, at Statskassen fuldtud maa dække de Tab, som opstaar ved Fondens Afvikling uden at kunne søge Regres hos Fondens solvente Laantagere, og den betyder derfor en meget væsentlig Lempelse i disses Forpligtelser.

I Henhold til ovennævnte Lov Nr. 312 af 4. December 1931 er der for at undgaa Udskrivning paa det solidariske Ansvar i Regnskabsaarene 1931-32—1932-33 fra Risikoudligningsfonden til Reservefonden overført et Beløb af ca. 1 Mill. Kr. Risikoudligningsfondens Obligationsbeholdning bestaar ved nærværende Forslags Fremsættelse af nominelt 600 000 Kr. 4 og $4\frac{1}{2}$ pCt. Kreditforeningsobligationer.

Bestemmelserne i nærværende Forslag medfører, at Statskassen og ikke Fondens Medlemmer bærer Risikoen ved Fondens Drift. Man finder det derfor rimeligt, at der aabnes Adgang til at ændre Bestemmelserne om Fondens Organisation. Som Følge af de foreslaaede Bestemmelser maa der udfærdiges nye Statutter for Fondens fremtidige Virksomhed, idet bl. a. en Række særlige Bestemmelser om Medlemmernes Forpligtelser overfor Reservefond og Risikoudligningsfond bortfalder. Den nærmere Gennemførelse af de af Loven følgende Statutændringer foreslaas foretaget af Indenrigsministeren saaledes, at Ministeren med bindende Virkning udfærdiger de fornødne Statutændringer, jfr. en tilsvarende Bestemmelse i § 11, 2det Stykke, i Loven af 8. December 1933 om Ændring i Administrationen af Jydsk Landhypotekforening.

Til § 5.

Den i § 1 og § 3 omhandlede Lovgivning berører Finansministeriets, Landbrugsministeriets, Indenrigsministeriets og Ministeriet for Handel og Industris Forretningsomraader. Da de Institutioner, som forvalter de nævnte Midler, saaledes henhører under fire Ministerier, har der ikke været etableret et saa snævert Samarbejde, som efter Regeringens Opfattelse af mange Grunde maatte være ønskeligt. Man anser det derfor for nødvendigt, at der fremtidig

etableres et Samarbejde mellem de af Forslaget omfattede Institutioner, hvorved bemærkes, at Bestemmelsen i Forslagets § 2 samt § 3 gør et vist Samarbejde til en Nødvendighed. Det foreslaas derfor, at der ned sættes et Udvalg til at varetage de forskellige Interesser.

Det er endvidere efter Regeringens Opfattelse af Betydning, at der tilvejebringes et Samarbejde mellem de nævnte Institutioner og Statens Jordlovsudvalg og Jordfordelingskommissionen, saaledes at man fremmer de Opgaver, som de sidstnævnte Organer skal varetage. Samarbejdet aabner Mulighed for, at i hvert Fald nogle Landbrugere kan faa en Ordning af deres Gældsforhold ved Afstaaelse af Jord saaledes, at der bliver et bedre Forhold mellem Bygninger og den tilliggende Jord. I Tilfælde af Realisation af overtagne Panter foreligger der endvidere Mulighed for, at Udvalget kan anvise den i det foreliggende Tilfælde bedste Anvendelse for den overtagne Ejendom.

Det er den foreslaaede Bestemmelses Hensigt at lade den daglige Administration foregaa gennem Bestyrelserne for de forskellige Institutioner, og Bearbejdelsen af det nødvendige Materiale til Bestemmelse af Omfanget af Lempelsen efter Bestemmelsen i § 2 og § 3 skal foregaa i Institutionerne men den endelige Udregning foretages af Udvalget eller efter dets Bestemmelse af Institutionerne efter nærmere fastsatte Retningslinjer. Udvalgets Medlemmer maa efter den foreslaaede Bestemmelse ikke have Sæde i Ledelsen af sønderjyske Kreditinstitutioner, idet det er Forslagets Hensigt at lade Udvalget være uafhængigt af de særlige sønderjyske Forhold.

Udvalget bør foruden landbrugsmæssigt Kendskab indeholde saavel finansiel som juridisk og administrativt Kendskab. Udvalget maa kunne tilkalde Sagkyndige, og det forudsættes, at Lokalkundskaben repræsenteres ved de paagældende Institutioner for sønderjyske Anliggender.

Med Hensyn til den i Stykke 4 indeholdte Bestemmelse bemærkes, at denne er en begrænset Fortsættelse af Lovgivningen om Betalingshenstand. Regeringen anser imidlertid den foreslaaede Bestemmelse for forsvarlig overfor Efterpanthaverne i Betragtning af, at Lempelserne i Forslagets Bestemmelser ogsaa kommer dem tilgode.

Det afhænger af Udvalgets Skøn, om Henstand kan ydes i det enkelte Tilfælde, og Udvalget virker herved paa samme Maade som de i Lov Nr. 73 af 11. Marts 1933 om-